

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 kwietnia 2022 r. w Warszawie

sprawy D. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek odwołania D. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 sierpnia 2021 roku nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od D. U. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

D. U. w dniu 6 września 2021 r., działając przez pełnomocnika – radcę prawnego, wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 2 sierpnia 2021 r. znak: (...) w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek w części dotyczącej okresu od stycznia do maja 2020 r. Odwołująca zarzuciła skarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 1) art. 18c ust. 1 i 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że odwołująca nie spełnia warunków do podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w okresie od stycznia do maja 2020 r. z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, jako płatnik, o którym mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej, którego roczny przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej uzyskany w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczył kwoty 120.000 zł, uzależniona jest od dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej jako dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej), uzyskanego w poprzednim roku kalendarzowym, 2) art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 2550) poprzez jego niezastosowanie i odmowę przyjęcia zgłoszenia wskazanej przez odwołującą podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej. D. U. zarzuciła ponadto naruszenie przepisów postępowania, tj. 1) art. 7 w zw. z art. 77 § 1, w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez niewyczerpujące i wybiórcze rozpatrzenie materiału dowodowego, co nie wpłynęło na obiektywne i rzetelne rozpatrzenie sprawy, 2) naruszenie art. 80 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez zaniechanie wskazania z jakich przyczyn organ rentowy uznał, że odwołująca nie dopełniła obowiązku prawidłowego zgłoszenia jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą z niższą podstawą wymiaru składek, 3) naruszenie art. 8 i 9 k.p.a. poprzez niepoparte dowodami uznanie, że w okresie od stycznia 2020 r. do maja 2020 r. ubezpieczona nie spełniała warunków do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami

społecznymi z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej z niższą podstawą wymiaru składek, pomimo dokonania stosownego zgłoszenia. D. U. wniosła o zmianę skarżonej decyzji i stwierdzenie, że w okresie od stycznia do maja 2020 r. podstawa składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej odwołującej wynosi 2 141,55 zł i zasądzenie od ZUS na rzecz odwołującej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania D. U. wskazała, że organ rentowy niesłusznie nie uwzględnił dokonanego przez nią 27 lutego 2020 r. zgłoszenia podstawy wymiaru składek stosownie do art. 18c ust. 1 ustawy systemowej, z uwagi na złożenie przez nią deklaracji DRA w czerwcu 2020 r., podczas gdy taka interpretacja nie znajduje podstawy prawnej (odwołanie k. 3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie **organ rentowy** wniósł o jego oddalenie i o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz ZUS kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska, Zakład wskazał, że D. U. do 30 września 2018 r. była zgłoszona do ubezpieczeń z kodem 0570 00, tj. z podstawą wymiaru składek nie mniejszą niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia, zaś od 1 października 2018 r. do 31 stycznia 2020 r. – z kodem 0510 00, tj. z podstawą wymiaru składek w kwocie nie niższej niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. W dniu 27 lutego 2020 r. ubezpieczona dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawa wymiaru uzależniona jest od dochodu, tj. z kodem 0590 00, wskazując datę początkową obowiązywania ww. kodu od 1 lutego 2020 r. W ocenie ZUS, powyższe zgłoszenie było niekompletne, bowiem dokument ZUS DRA II za 2019 r., dotyczący kwoty uzyskanego dochodu za 2019 r. oraz dokument ZUS DRA za luty 2019 r. ubezpieczona złożyła w ZUS dopiero 14 czerwca 2020 r., natomiast dokumenty rozliczeniowe ZUS DRA za okres od marca do czerwca 2020 r. – 16 czerwca 2020 r. Z tego względu organ rentowy uwzględnił zmianę kodu ubezpieczenia i tym samym – obniżył podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne do kwoty 2 141,55 zł od czerwca 2020 r., zaś w okresie od stycznia do maja 2020 r. zastosował wobec D. U. podstawę wymiaru składek w wysokości 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, tj. 3.136,20 zł (odpowiedź na odwołanie k. 10-11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. U. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą od września 2016 r. Z tego tytułu do 30 września 2018 r. zgłaszała się do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z kodem 0570 00, czyli deklarowała jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia kwotę nie niższą niż 30% minimalnego wynagrodzenia (bezsporne).

W okresie od 1 października 2018 r. do 31 stycznia 2020 r. D. U. zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, tj. z kodem ubezpieczenia 0510 00.

W dniu 27 lutego 2020 r. D. U. na druku ZUS ZUA dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego począwszy od 1 lutego 2020 r., podając tytuł ubezpieczenia 0590 00, tj. korzystając z ulgi „mały ZUS Plus” (zgłoszenie z 27.02.2020 r. k. 7 a.s.).

Odwołująca w dniu 14 czerwca 2020 r. przesała do ZUS deklarację rozliczeniową ZUS DRA II, w której wskazała, że jej przychód za ubiegły rok kalendarzowy wyniósł 105.995,00 zł, a dochód – 52.111,00 zł. Tego dnia D. U. złożyła również deklarację rozliczeniową ZUS DRA za luty 2020 r. Następnie w dniu 16 czerwca 2020 r. ubezpieczona złożyła deklaracje ubezpieczeniowe ZUS DRA za miesiące marzec, kwiecień i maj 2020 r. (deklaracja ZUS DRA II k. 37 a.s., deklaracje ZUS DRA k. 38-44 a.s.).

Pismem z 7 czerwca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował ubezpieczoną, że analiza przekazanych przez nią dokumentów rozliczeniowych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wykazała nieprawidłowości w deklaracjach za okres od lutego do maja 2020 r., ponieważ osoby spełniające warunki do skorzystania z ulgi

„mały ZUS Plus” zobowiązane są do złożenia deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA II, w której przekazują informacje o zastosowanych formach opodatkowania w poprzednim roku kalendarzowym, o rocznym przychodzie i dochodzie uzyskanym z tej działalności w poprzednim roku kalendarzowym, o podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ustalonej na dany rok kalendarzowy oraz deklarację rozliczeniową za pierwszy miesiąc zgłoszenia z kodem 0590, tj. za luty 2020 r. w terminie składania dokumentów za dany miesiąc. Dokumenty te w przypadku D. U. za okres od lutego do maja 2020 r. wpłynęły po upływie ustawowego terminu, w związku z czym za wskazany okres podstawę wymiaru składek stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek. ZUS zobowiązał ubezpieczoną do złożenia dokumentów korygujących w terminie 7 dni. W odpowiedzi na powyższe pismo, D. U. wniosła o wydanie decyzji w przedmiotowej sprawie (pismo ZUS z 7.06.2021 r., pismo D. U. z 7.07.2021 r. – nienumerowane a.r.).

W dniu 2 sierpnia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał **skarżoną decyzję nr (...)**, w której stwierdził, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia przez D. U. pozarolniczej działalności gospodarczej stanowią kwoty:

- za 09/2016 r. – 425,50 zł;
- od 10/2016 r. do 12/2016 r. – po 555,00 zł;
- od 01/2017 r. do 03/2017 r. – 600,00 zł;
- za 04/2017 r. – 40,00 zł;
- od 05/2017 r. do 06/2017 r. – 0,00 zł;
- za 07/2017 r. – 561,30 zł;
- od 08/2017 r. do 12/2017 r. – po 600,00 zł;
- od 01/2018 r. do 09/2018 r. – po 630,00 zł;
- od 10/2018 r. do 12/2018 r. – po 2665,80 zł;
- od 01/2019 r. do 12/2019 r. – po 2859,00 zł;
- od 01/2020 r. do 05/2020 r. – po 3136,20 zł;
- od 06/2020 r. do 12/2020 r. – 2141,55 zł;
- od 01/2021 r. do 06/2021 r. – 3155,40 zł (decyzja z 2.08.2021 r. – nienumerowane a.r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie ww. dowodów, mając na uwadze, że nie był on sporny między stronami niniejszego postępowania – D. U. nie kwestionowała przyjętych przez ZUS dat dokonania przez nią zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych (27 lutego 2020 r.) ani dat złożenia deklaracji ZUS DRA i ZUS DRA II (14 i 16 czerwca 2020 r.), a jedynie stwierdzenie przez organ rentowy, że nie zachowała terminu do zgłoszenia niższej podstawy wymiaru składek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy

nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół oceny, czy zgodnie z obowiązującymi przepisami, D. U. miała obowiązek złożenia deklaracji rozliczeniowych wraz ze zgłoszeniem się do ubezpieczeń społecznych, dokonany 27 lutego 2020 r. Ubezpieczona przyznała przy tym, że deklaracje rozliczeniowe – dotyczącą zastosowanej formy opodatkowania, wysokości przychodu i dochodu w poprzednim roku kalendarzowym (ZUS DRA II) oraz miesięczne deklaracje rozliczeniowe (ZUS DRA) złożyła w terminie późniejszym, tj. w czerwcu 2020 r.

Zgodnie z art. 18c ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (stan prawny na 27.02.2020 r.: t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 266), dalej „ustawa systemowa”, podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonego, o którym mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, którego roczny przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej uzyskany w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczył kwoty 120.000 złotych, uzależniona jest od dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, zwanego dalej „dochodem z pozarolniczej działalności gospodarczej”, uzyskanego w poprzednim roku kalendarzowym.

Przepis w powyższym brzmieniu został wprowadzony do ustawy na mocy art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 2550), dalej jako ustawa zmieniająca. Stosownie do art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy zmieniającej, ubezpieczony, o którym mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej, który ustala na 2020 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zgodnie z art. 18c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustalał podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w sposób inny niż określony w art. 18c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym zawiadamia Zakład Ubezpieczeń Społecznych o zmianie danych dotyczących tytułu ubezpieczenia przez złożenie zgłoszenia wyrejestrowania i ponownego zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, o którym mowa w art. 36 ust. 14 ustawy zmienianej w art. 1, zawierającego prawidłowe dane w terminie do końca lutego 2020 r.

Należy mieć przy tym na uwadze, że przepis art. 18c ust. 9 pkt 2 ustawy systemowej stanowi, że ubezpieczony, o którym mowa w ust. 1, przekazuje informację o zastosowanych formach opodatkowania obowiązujących tego ubezpieczonego w poprzednim roku kalendarzowym, o rocznym przychodzie z pozarolniczej działalności gospodarczej i rocznym dochodzie z tej działalności uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym, w tym o przychodzie i dochodzie uzyskanych w okresie obowiązywania danej formy opodatkowania, oraz o podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ustalonej na dany rok kalendarzowy w deklaracji rozliczeniowej – w przypadku, o którym mowa w art. 47 ust. 2 – składanych za styczeń danego roku kalendarzowego lub za pierwszy miesiąc rozpoczęcia lub wznowienia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w danym roku kalendarzowym.

Powyższych przepisów nie można jednak interpretować w oderwaniu od art. 47 ustawy systemowej, który reguluje kwestię terminów i sposób realizacji obowiązków przez płatnika składek. Zgodnie z treścią art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż do 10 dnia następnego miesiąca – dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie. Płatnik składek, który opłaca składki wyłącznie za siebie, przesyła jedynie deklarację rozliczeniową (art. 47 ust. 2 ustawy).

W świetle powyższych przepisów należy wskazać, że organ rentowy dokonał prawidłowej analizy dokumentów zgłoszeniowych i deklaracji rozliczeniowych składanych przez D. U. w dniach 27 lutego, 14 i 16 czerwca 2020 r., uznając za bezskuteczne zgłoszenie D. U. do ubezpieczeń społecznych na warunkach ulgi „mały ZUS Plus” ze względu na niekompletność dokonanego zgłoszenia. Przywołane bowiem przepisy ustawy systemowej oraz ustawy zmieniającej wskazują, że choć termin na dokonanie zgłoszenia do ubezpieczeń z ulgą „mały ZUS Plus” zostało dokonane w terminie

– który art. 5 ustawy zmieniającej przewidział jako koniec lutego 2020 r., to jednak bez jednoczesnego złożenia deklaracji rozliczeniowych dotyczących zastosowanych form opodatkowania w poprzednim roku kalendarzowym, o rocznym przychodzie i dochodzie uzyskanym z tej działalności w poprzednim roku kalendarzowym, o podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ustalonej na dany rok kalendarzowy oraz deklarację rozliczeniową za pierwszy miesiąc zgłoszenia z kodem 0590, tj. za luty 2020 r. Nie podlegało sporowi, że dokumenty powyższe w formie deklaracji ZUS DRA II i ZUS DRA ubezpieczona złożyła dopiero w czerwcu 2020 r. W ocenie Sądu oznacza to zatem, że za okres do końca maja 2020 r. niezasadne było uwzględnienie dla niej podstawy wymiaru składek z ulgą przewidzianą w art. 18c ust. 1 ustawy systemowej, lecz dotychczasowej jak do końca stycznia 2020 r., tj. w zadeklarowanej uprzednio kwocie, nie niższej niż 60% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Organ rentowy prawidłowo zastosował dla D. U. wskazaną ulgę począwszy od czerwca 2020 r., wobec złożenia kompletnej dokumentacji w dniu 16 czerwca 2020 r.

Dodatkowo należy wskazać, że niezasadne były zarzuty odwołującej w zakresie ustalonej przez Zakład (...) podstawy wymiaru składek za styczeń 2020 r. W zgłoszeniu dokonany w dniu 27 lutego 2020 r. ubezpieczona oznaczyła bowiem datę powstania obowiązku ubezpieczenia jako 1 lutego 2020 r. W związku z powyższym, nawet uwzględnienie zarzutów D. U. nie mogło zmierzać do zmiany skarżonej decyzji w żądanym przez odwołującą zakresie, tj. co do stycznia 2020 r.

Końcowo, choć stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie był sporny, Sąd Okręgowy w odniesieniu do zarzutów naruszenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego podkreśla, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie sądowe nie stanowi prostej kontynuacji postępowania administracyjnego, bowiem tylko w wyjątkowych wypadkach kontrola sądowa decyzji organu rentowego przeprowadzana jest przez pryzmat przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Zasadę posiłkowego stosowania Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrażono w art. 180 k.p.a. Zgodnie z art. 180 § 1 k.p.a. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy Kodeksu, chyba że przepisy dotyczące ubezpieczeń ustalają odmienne zasady postępowania w tych sprawach.

Jak stanowi art. 181 k.p.a., organy odwoławcze właściwe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych określają przepisy odrębne. Do postępowania przed tymi organami stosuje się odpowiednio przepis art. 180 § 1 k.p.a. Treść tego przepisu z jednej strony oznacza przyznanie pierwszeństwa w sprawach z ubezpieczeń społecznych przepisom szczególnym, z drugiej zaś wskazuje, że postępowanie odwoławcze toczy się poprzez zastosowanie art. 83 ust. 2 ustawy systemowej na zasadach i w trybie określonym w Kodeksie postępowania cywilnego. Jednocześnie zatem wynika z przytoczonych regulacji, że w wymienionych sprawach pierwszeństwo w zastosowaniu mają przepisy szczególne, natomiast przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się wtedy, gdy określonej kwestii nie normują przepisy szczególne. Przepis art. 1 k.p.c. zawiera definicję sprawy cywilnej, która jest sprawą wynikającą ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz z prawa pracy. W rozumieniu tego przepisu sprawami cywilnymi są również sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, a więc sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych. Od momentu wniesienia odwołania do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu wedle reguł właściwych dla tej kategorii. Odwołanie pełni rolę pozwu (wyrok Sądu Najwyższego z 19.06.1998 r., sygn. akt II UKN 105/98).

Zasadność odwołania ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się zatem na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych, spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że sąd ubezpieczeń społecznych – jako sąd powszechny – może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego jako przedmiotu odwołania (uchwały Sądu Najwyższego z 21.11.1980 r., sygn. akt III CZP 43/80, z 27.11.1984 r., sygn. akt III CZP 70/84 oraz z 21.09.1984 r., sygn. akt III CZP 53/84). Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko

postępowania. Należy zatem wskazać, że zarzuty odwołującej, dotyczące naruszenia przez organ rentowy przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie pozwalały na uchylenie skarżonej decyzji ze względów formalnych, w związku z czym nie mogły stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, o czym na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Sąd zważył, że niniejsza sprawa należała do kategorii spraw wymienionych w § 9 pkt 2 rozporządzenia, dla których stawki minimalne kosztów zastępstwa procesowego wynoszą 180,00 złotych. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości § 9 ust. 2 otrzymał brzmienie treści: „stawki minimalne wynoszą 180,00 złotych w sprawach o świadczenie pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczenia społecznego”. W takiej sytuacji należało zastosować § 9 ust. 2 w/w rozporządzenia.

SSO Renata Gąsior